

Frips en onbeschrijfelijk - Woensdag 10 februari

De berichten en filmpjes uit Nederland zijn haast jaloers makend. Wat een ijs! Welk een mogelijkheid tot onbevangen, weidse slagen, vliegend over het ijs voor de wind!

Bij ons vandaag gelukkig geen wind, maar ook geen weidse slagen.

Na het ophalen van de auto gingen we op weg naar Mora. Een prachtige rit, maar Zweden blijft Zweden: bos, bos, bos en nog meer bos. Alles bedekt met een mooie laag sneeuw.

We vertrokken met -5, maar in Mora aangekomen was het kwik al gedaald tot -14. Daar hadden we eigenlijk geen rekening mee gehouden. We waren goed gekleed, maar niet zo extreem als een van de eerste dagen toen het ook zo koud was. Gelukkig was de zon flink gaan schijnen, dus we durfden het wel aan.

Na een snelle hap in Mora door naar het ijs. De auto kon direct het ijs op waar een parkeerplaats was aangelegd (dat wil zeggen: er was een stukje sneeuw weggeschoven waar een paar auto's konden staan). Tot onze vreugde was er een baan geveegd. Niet zo breed als in Falun, en ook niet zo goed geveegd, maar er was sprake van een duidelijke route over het meer.

Fris was het echter wel. De zon scheen volop, maar al bij het veteren van de tweede schaats waren onze handen totaal verkleumd. Ik pakte mijn gezicht dubbel dik in, want de bevriezing van mijn wang die ik afgelopen zondag opliep, is ondertussen toch nog een mooie blaar geworden. Dat hoeft voor mij geen tweede keer.

Het werd een stevige tocht. Niet lang; in totaal slechts zo'n 30 km. Maar wel lange kilometers. Het ijs bij Mora en Orsa heeft bijna geen scheuren, maar ruim de helft van het traject kent opgevroren golfjes. In de dalen van de golfjes is sneeuw vastgevroren die je schaats bijna geheel stilzet. Dit is echt van dat ijs waar een Zweedse schaats gewoon overheen ploegt, terwijl een noor telkens opnieuw met de punt erin duikt, waardoor je elke keer opnieuw een knal voor je schenen krijgt. Extreem op je hakken schaatsen, elke meter glad ijs goed aanzetten om je op twee ijzers over de golfjes te banen.

Tussen de golfjes in was het ijs mooi zwart (plus een dun laagje sneeuw), en zeker 50 centimeter dik. Op twee plaatsen waren de krachten op het ijs zo groot dat er echt een heuveltje van een meter

hoog was ontstaan. Voor het eerst van mijn leven twee keer omhoog en twee keer omlaag geschaatst! Dit zullen over een paar weken wel enorme krui-ijs randen worden.

Opvallen aan het meer was de oorverdovende stilte (geen enkele grote weg in de buurt) en het totale gebrek aan mensen. Orsa/Mora is toch een bekende schaatsbestemming in Zweden, maar we hebben gedurende de gehele tocht minder dan 10 andere schaatsers gezien. Daarnaast 1 sneeuwscooter en 1 ijsvisser. De hoeveelheid koek-en-zopie aan het water doet vermoeden dat er nooit veel mensen zijn: 0. Je moet in Orsa echt van het ijs, anderhalve kilometer lopen om midden in het dorp Orsa een konditorie te vinden

Op de terugweg naar het ijs nog even de plaatselijke kerk bekeken. Groot en opvallend warm (maar misschien was dat alleen maar relatief).

Maar de kou en het matige ijs werden meer dan goed gemaakt door een haast onbeschrijflijke schoonheid van de tocht. Misschien wel de mooiste tocht die we ooit hebben geschaatst. In de zuidoost punt van het meer loopt het water weg in een rivier. Er is daar nog wat open water hetgeen zorgt voor een fraaie nevel. Als je schaatst zie je echt fata morgana's. Op een grote afstand lijken er grote wakken te liggen, die er echter helemaal niet zijn.

Het meer is wijds, met leuke eilandjes erin. Overal sneeuwduinen en op te terugweg opkomende grondmist waardoorheen een lage zon met een halo scheen. Eindeloos mooi wit met alle schakeringen van een warme zonnegloed (met nog steeds -12 tot -14).

